

Arrest

nr. 334 164 van 13 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 augustus 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 27 februari 2024 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Ook op 3 september 2024 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K. (...), A. (...)

geboortedatum: (...) 1997
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen zou hebben die in België verblijven.

Het gezins- en familieleven : betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven, noch dat hij in België een gezinsleven zou hebben opgebouwd.

De gezondheidstoestand : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag art. 9bis blijkt dat betrokkene medische problemen zou hebben.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending, van artikel 8 EVRM, moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W, 1986-87, 2854 e.v. zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.5t., 1992 zp. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr, Rv. St, 1992 z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102, 95, Dalia v. Frankrijk, par. 32).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoeker onderhoudt al een hele tijd een relatie met een dame die hier een verzoek om internationale bescherming indiende. Deze dame verblijft legaal in BELGIË in het kader van dat verzoek om internationale bescherming. Samen kregen ze onlangs een kindje. Ze zijn bezig met het verzamelen van de documenten die nodig zijn voor het vaststellen van het vaderschap van cliënt.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1, Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St arrest n° 134.934 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; Rv.V, arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 23 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met de gezinssituatie van verzoeker.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om stukken ter staving van de duurzame relatie bij te brengen dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren. Minstens had zij dienen te wachten op het resultaat van de aanvraag tot internationale bescherming die de partner van verzoeker indiende, alvorens een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

De motiveringsplicht

1. Verder moet de gemachtigde zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Verzoeker is van oordeel dat verweerster haar materiële motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze :

Uw Raad zal samen met verzoeker vaststellen dat er nergens in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de hangende beroepsprocedure aangaande de weigering om in het huwelijk te mogen treden.

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot con dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St n° 82301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr, 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten."

2.2 Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Verweerder motiveert daarnaast dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij minderjarige kinderen in België heeft of dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven met wie hij een gezinsleven zou hebben opgebouwd.

Verzoeker voert in het kader van de huidige procedure voor het eerst aan dat hij een relatie heeft met een dame die in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zij samen een kindje hebben gekregen. Verzoeker stelt dat hij bezig is met het verzamelen van de documenten die nodig zijn om zijn vaderschap vast te stellen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bijlage 26 waaruit blijkt dat mevrouw A. S. en haar minderjarig kind M. S., geboren op (...) augustus 2024, een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn in België verblijvende partner en minderjarig kind. Echter moet de Raad vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet bewijsstuk bijbrengt waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk een partner en een minderjarig kind in België heeft. Zijn beweringen blijven beperkt tot louter blote beweringen die geenszins worden gestaafd door de nodige bewijsstukken of op enige wijze verder worden verduidelijkt. Verzoeker verschaft geen enkele informatie omtrent de partner en het kind dat hij zou hebben. Ze worden zelfs niet bij naam genoemd. Uit de bijlage 26 die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt enkel dat mevrouw A. S. en haar minderjarig kind M. S. een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Uit dit document blijkt niet dat mevrouw A. S. effectief de partner van verzoeker is of dat hij de vader is van haar kind. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker op 27 februari 2024 een aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoeker maakte hierbij geen gewag van een in België verblijvende partner die, gelet op de geboortedatum van het kind, logischerwijze op dat moment zwanger was. Bijgevolg moet er worden geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een in België verblijvende partner en minderjarig kind heeft, waardoor hij zich niet dienstig op de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan beroepen. Een schending van deze bepaling wordt niet aangetoond.

Verzoeker bekritiseert verder dat verweerder hem had moeten vragen om bewijzen ter staving van zijn duurzame relatie bij te brengen. Ook meent verzoeker dat verweerder had moeten wachten om de bestreden beslissing te nemen tot het verzoek om internationale bescherming van zijn partner was afgerond.

De Raad stelt zich de vraag welk belang verzoeker bij deze kritiek kan laten gelden. Immers dient te worden herhaald dat verzoeker in het kader van de huidige procedure op geen enkele wijze aantoonde dat hij daadwerkelijk een duurzame relatie in België heeft of dat hij een kind heeft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk welke bewijzen ter staving van zijn duurzame relatie hij had kunnen voorleggen aan verweerder. Aangezien verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij een duurzame partnerrelatie heeft, kan hij evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder de uitkomst van het verzoek om internationale bescherming van zijn partner had moeten afwachten. Het weze herhaald dat uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift niet blijkt dat mevrouw A. S. daadwerkelijk zijn partner is zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder de uitkomst van haar verzoek om internationale bescherming had moeten afwachten.

Waar verzoeker nog bekritiseert dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent “*de hangende beroepsprocedure aangaande de weigering om in het huwelijk te mogen treden*”, dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze enige verduidelijking hieromtrent biedt. Noch uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een huwelijksaangifte heeft ingediend die zou zijn geweigerd. Er blijkt al helemaal niet dat hij tegen deze weigeringsbeslissing een beroepsprocedure zou hebben ingesteld. Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft.

Een schending van de aangevoerde algemene beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN